

R

A

F

Edebiyat,
fikir,
kültür,
sanat
derginiz.

Yıl: 1
Sayı: 7
Ekim 2020

Editörler

Süveyda Güleç
Sevinç Beysun Sağar

Ön Kapak

Ahmet Öztürk

Arka Kapak

Gül Sultan Çiçek

Düzeltili

Sevinç Beysun Sağar
Süveyda Güleç

Tasarım

Mehmet Hakan Karaduman
Şeyma Karaca

Sosyal Medya Sorumlusu

Aybike Ulubaş

Yardımcı Ekip

Gül Sultan Çiçek
Meryem Özdemir
Seleme Kayabaşı
Zeynep Sude Alataş
Tarkan Güleç

İletişim

rafdergi20@gmail.com

raf.dergi

raf_dergi

*bazı görsel içerikler freepik.com'dan alınmıştır.

02 Editörden

03 Şiirhane

04 Saçları Hüzün
Kokan Kadınlar
Şiir

05 Doğanın ve
Sevginin Dili
Deneme

06 Şiirhane

07 Mevsim Sonbahar
Deneme

08 Röportaj

10 Foto-Sentez I

11 Pencere
Dünyası II
Öykü

12 Before Sunrise
Film Sever

13 Şiirhane

14 Sabah
Yürüyüşü
Öykü

16 Foto-Sentez II

17 Alıntı

18 Gezgin
Gezi Yazısı

20 İnsan Hakları
Evrensel
Bildirgesi

21 İnsancıklar
Kitaplık

22 İki Mevsim Boyu
Güvercinler
Mektup

23 Şiirhane

24 The
Handmaid's Tale
Dizi Sever

25 Marifetleri
En Derini
Şiir

26 Foto-Hikaye

27 Yangın
Öykü

28 Şiirhane

29 Cesur Yeni
Dünya
Kitaplık

30 Yunanistan/Atina
Bizim Memleket

32 Şiirhane

33 Sapa
Deneme

34 21. Yüzyılda
İnsan Olmak
Deneme

36 Kelebek
Şiir

İ
Ç
İ
N
D
E
K
İ
L
E
R

Editörden

Duygularımız en zayıf ama aynı zamanda en güçlü, bizi biz yapan noktamız, insanı ayrıcalıklı kılan diğer yaratılmışlardan...

Kalbimiz; kırılıp, parçalara ayrılıp, uzun süre kapalı kutlularda saklanıp, tamir edilip, onarılıp, cilalanıp, paklanabilen fiziksel olarak küçük, metafiziksel olaraksa bir bütünün en önemli parçası olan et yığını... Sevmeyi, sevilmeyi, nefreti, affetmeyi, kırıldıktan sonra tamir edilmeyi; hepsini öğrendiği şekilde insandan insana farklılık gösteren; bazen unutkan bazen ısrarcı, bazense şüpheli, yaralı veya yamalı, iki ucu bir türlü iliklenmeyen, acıya dayanıklı ve sevgiye susamışlığıyla tanınan kan pompası.

Sokak ışıklarından arınmış bir bahçe, bir tepe gibi bazen mantığımız... Esen rüzgâr bazen içine işler insanın, dondurur ruhunu. Fakat bilir ki o an donmaya razı olmasa yanacak, hatta dilediği gibi donduramaz da içini, o soğğun da bir noktası olması lazım ki soğuk yakmasın benliğini... Lâkin bilirsiniz, öyle gecelerde bakarsanız ancak görürsünüz muhteşem ihtişamıyla gökyüzünün gözler denizine sunduğu şenliğini... Görmeli insan, evet, ama bakmak yabana mı atılmalı? Beynimiz, mantığımız, göklere çıkarılarak övülen, duygulara çok karıştığı için yerden yere vurulan, yetersiz bulunan, küçük küçük cüssesiyle evrenlere yeten cevizimsi bir diğer et parçası vücudumuzda...

Beyin ve kalple ilerleyerek her gün biraz daha kendimize yaklaşıyoruz. Birinden biri ağır bassa da her daim bizi biz yapan gücü ikisinin dahilliğiyle elde ediyoruz.

Eğer kalemim ve kağıdım olsaydı
Bir şeyler yazmak isterdim sana
Dört duvar arasına nasıl sığamadığımı anlatır
Nasıl tahammülsüz bir insan olduğumdan bahsederdim
Seninle konuşmamanın seninle konuşmak kadar bana iyi gelmediğinden bahseder
Hangisinin daha kötü olduğunu seçemediğimi söyledim
Bu içimde lüzumsuz büyüyen seni artık bitiriyorum
Affettim seni
Bana kendimi yetersiz hissettirdiğin günler için
Affettim
Beni kendine daha da muhtaç yapıp, içimdeki çocuğu gün be gün öldürdüğün için
Affettim
Kötü günlerimde bir an bile yanımda olmadığın,
yalnız ve sevgisiz dünyamın benim suçum olduğuna
inandırдың günler için
Affettim
Sende artık affet kendini

Sensiz doğan güneş sensiz batınca
Senin olan şarkı sensiz çalınca
Mazideki günler hayal olunca
Ağlayan ben değil nisan yağmuru

Verdiğin hatıra resmini görünce
Virane bahçesinde bülbül ötünce
Susmayan şu gönlüm seni sorunca
Ağlayan ben değil nisan yağmuru

(1981)

Saçları Hüzün Kokan Kadınlar

Kübra Bozdağ

Saçlarından nehirler akan kadınlar tanıdım,
Mübalağa bir sanattı dillerine doladıkları sevda.
İki şehir arası bir türkü yahut iki şehir arası
bir otobüs yetiyordu sevdalarındaki vuslata.
Saçlarından tohumlar filizlenen kadınlar tanıdım,
verimsiz saç diplerine rağmen,
bir ömre boy verecek kadar güzel kadınlardı.
Lakin çetrefilli bir ölüm korkusu
soğuk satırların arasında üşüyen sesin acizliği gibi
çaresiz ve bir o kadar sessizlerdi.
Saçları hüzün kokan kadınlar tanıdım,
içimde yarını görmemiş uyuşukluğum, yorgun argın ağıtların kulak
dayar,
Onlara kısa süreli vaatlerde bulunurdum.
Lakin bahsi geçen bir kadını dahi gördüm desem
yalan söylemiş olurum.
Ya o kadınlar saçlarına kıydı ya da ben bilinç altımın mağduruyum...

Doğanın ve Sevginin Dili

Nuray Tüdeş

Bitki yetiştirmeyi bilmek insan sevmeyi becerebilmekle aynı şeydir aslında... Başka bir dili vardır bitkilerin, kimisi güneş görmek ister, hani özgüveni yüksek insanlar gibi sahne ışığıyla beslenir; kimisi ise gölgede dinlenir, sakinlikten tenhadan demlenen insanlar gibi... Bana sevmeyi öğretti bitkilerim... Kimisini her gün suluyorum yoksa kuruyup gidiyor yaprakları, sürekli ilgi isteyen arkadaşlarıma benzetiyorum onları... Kimisi de haftada bir belki de bir bardak suyla yaşayabiliyor hatta fazlası çürütüyor köklerini, onlarda, araya mesafe girse de muhabbetimin kaldığı yerden devam ettiği dostlarım gibi... Kimisi ne su istiyor ne güneş sen unutuyorsun varlığını ama o öylece vazgeçmeden yemyeşil dimdik duruyor bir yerlerde, sanki ailemizden biri gibi... İnsanların da çiçeklerin de benzer beklentileri vardır yaşayabilmek adına. Hatırlanmak isterler emek ve ilgi bekler, sağlam ilişkiler ve güzel bitkiler... Uzun zaman önce çiçekleri çok severdim, sonra o güzel renklere kanıp kış ayları geldiğinde ne kadar üzüldüğümü farkedince vefasız insanlar gibi uzak durdum onlardan... Zaten doğuştan alerjim vardı çiçeklere... İtirafıma tersti solup açan renklere aldanmak... Doğayı sevmem derim ama odama girer girmez kocaman bir yeşil aşkı karşılar... Sevginin bir tek sevene ihtiyacı vardır derler... Biz de haftada bir yapraklarını okşadığım palmyem ile afacan bir çocuğun saçları kadar gürlü ve heyecanlı arekamla, asaleti ile huzur veren sukulentimle, isterse herkesin değişebileceğini gösteren kaktekamin diken yerine salınan yaprakları ile ve nerede olursa olsun hiç pes etmeden yoluna devam eden sarmaşığım ile yaşamaya anlam katmaya devam ediyoruz... Umarım sevginin sadece sevmekten ibaret olmadığını doğa bize öğretebilir ve emek harcamadan sevmenin bir insanı nasıl solduracağını fark edebilir herkes...

Bekliyorum

Murat Kavak

Ellerim üşüyerek yazıyorum
Bunları sevgilim.
Gaz lambamın duvara yansıyan
Sisli ışığında.
İçimde dizelerimin
Yarım kalacak korkusu
Karşımda soğuşun
Cama vuran buğusu

Bekliyorum sevgilim
Baharı bekliyorum
Sahi kimleri kavuşturdu bu mevsim
Kimleri uzak etti gözden
Bekliyorum sevgilim
Bekliyorum...
İçimde sen kadar özlem.

Fırat Kasabalı

Ben Çocukken

Ait olduğum tek yer, çocukluğumdu...
Bütün kadınlar annem, bütün adamlar babam...
Kardeşimdi, arkadaşımı bütün çocuklar...
Dünyanın bütün güzellikleri benimle coşuyordu sanki!
Trenler benim, akan dereler benim,
Bütün meyve ağaçları benimdi..
İki dirhem, bir çekirdek öğretmenlerim...
Fırında pişen taze ekmekler benimdi..
Ben çok zengindim o zamanlar...
Ve de çok mutlu..
Ben çağımın imparatoruydum...
Çünkü bir zamanlar ben, çocuktum...

Mevsim Sonbahar

Ayşen Demirci

Ben çocukken camdan gördüğüm tüm evlerin resmini çizdim. Sonra onları boyardım istediğim renklere. Mutlaka kar yağardı üstlerine, ya da dışarda bir rüzgar, bir yağmur olur, yapraklar uçuşurdu. Ben çocukluğumu hep kış ya da sonbahar olarak hatırlıyorum. Yaz mevsiminiyse ya hatırlamak istemiyorum, ya da yaz hiç yaşanmamış gibi geliyor. Hayatımın en boş anılarını yaz aylarına gizlemiş gibi hissediyorum bazen de. Sonbaharı ve kışı da bu yüzden seviyorum belki de. Yaz ayı deyince bile geriliyorum, hayatım ters düz oluyor bir anda. Hava soğuk, buz gibi. Annem sobada kestane kızartıyor. Çatur çatur sesi geliyor önce, sonra kokusu. Bizim evin tek odasındaki soba tüm evi ısıtıyor bir anda. Hava karanlık, kapalı ve uykusunu getiriyor insanın. Ama yine de keyif aldığım hiçbir şeyi yapmaktan vazgeçmiyorum. Önce sonbahar, sonra kış ve yaz. Ne fark eder ki? Zaman çok hızlı. Bugün bile dünya uykumu getiriyor ama bizim evde yine soba tek bir odada yanıp tüm evi ısıtabiliyor. Ve yine ben keyif alarak yaptığım hiçbir şeyi uykum geldiği için ertelemiyorum. Çünkü zaman çok hızlı ve sırada sonbahar ritüelleri var. Sahne de eylül ayı, şimdi şiir yazıyor birileri ya da yazmak istiyor. Ama önce aşık olmalı belki, ona da parası yetmiyor. Odamdaki dolap gıcırıyor. Tamam kısa kes diyorum.. Hayat çok soğuk, zaman telaşlı, mevsim Sonbahar..

Yazar,Gezgin ve Edebiyat Ajanı

Nazlı Gürkaş ile RÖPORTAJ

Röportaj :Meryem Özdemir ve Seleme Kayabaşı

Okurlarımızın sizi daha yakından tanıyabilmesi için bize kendinizden biraz bahsedebilir misiniz? Kimdir Nazlı Gürkaş?

Kırklareli’de doğdum, Bursa’da Uludağ Üniversitesi’nde İngilizce öğretmenliği okudum. Yunanistan’da 1 yıl öğretmenlik yaptıktan sonra Gazetecilik ve İletişim üzerine yüksek lisansımı yapmak için İspanya’ya gittim. 2013’te Kalem Ajans’ta Edebiyat Ajanı olarak çalışmaya başladım ve 2019’un sonbahar aylarına kadar bu işi sürdürdüm. Dünyanın her yerinde telif hakları görüşmeleri yapmak için çeşitli kitap fuarlarına katıldım. Bu sırada bahsettiğim Yunanistan zamanlarımı ilgili seyahat-anı türünde “Zeytin Ağacının Gölgesinde Yunanistan”, isimli kitabım çıktı. 2013’ten beri İtalyanca, İspanyolca Portekizce gibi dillerden çocuk kitapları çevirileri yapıyorum. Bu yılın başında da ortağım ile birlikte Londra’da The Black Cat Agency’i kurduk. Dünyanın her yerinden çocuk kitaplarının çeşitli dillere çevrilmesi için çalışıyoruz.

Edebiyat ajanı olmayı bize tanımlayabilir misiniz? Mesleğiniz tam olarak nedir?

Sadece Türkiye’de değil, dünyada da çok fazla bilinmeyen bir meslek edebiyat ajanlığı. Ben de tesadüfen keşfettim. Kalem ajansın sahibi Nermin Mollaoğlu’nun bir röportajını okumuştum. Aklımda sadece 2 şey kalmıştı; seyahat ediliyor ve bolca kitap okunuyor (Gülüyor). Bir edebiyat ajansı iyi kitapların peşinde koşar. Dilimize dünyanın her yerinden kitaplar çevriliyor, bu kitapları keşfedebilmek için biz dünyanın çeşitli yerlerine kitap fuarlarına gidiyoruz. Telif görüşmeleri yapıp yayıncılar ve bizim gibi çalışan ajanlarla buluşuyoruz. Yeni çıkan kitapları, ülkelerindeki okuma trendlerini öğreniyoruz ve buna göre o kitapları kendi dilimize ya da başka dillere kazandırabilmek için çeviriler hazırlıyoruz. Örneğin Türkçe bir çocuk kitabını ele alalım, bunun Estonca’da, Rusça’da, İngilizce’de yayınlanabilmesi için öncelikle bir köprü çeviri yaptırılıyor. Biz bu konularda yayıncılara destek oluyoruz, çevirmen bulmalarına yardımcı oluyoruz. Ardından da telif görüşmeleri yaparak haklarını farklı bir ülkeye ve farklı bir dile satmaya çalışıyoruz. Bu şekilde kitaplar farklı dillerde dünyadaki kitap evlerini geziyor.

Sırt çantasıyla seyahat etmeyi hayatınızın bir parçası haline getirmişsiniz. Bu seyahatlerde sizi tatmin eden, sürekli seyahate çıkmayı teşvik eden şey nedir?

Ben sportif aktivitelerle seyahatlerimi birleştirmeyi çok seviyorum: 530 kilometrelik bir kültürel yürüyüş rotası olan Rilke yolunu sırt çantamla kamp yaparak yürümek gibi... Bu tarz aktiviteler beni zorladıkça, vücudumu belirli bir şey başarması için motive ettikçe çok mutlu oluyorum. Çünkü sürekli aynı yerde bulunmak benim karakterime uygun olmayan bir şey. Yerimde çok duramadığım için bu tarz fiziksel meydan okumalar beni gerçekten motive ediyor. Çünkü belki o sırada bir acı çekiyorsunuz ama sonunda o başarımlık hissiyatının verdiği mutluluk bambaşka. Rilke yolunda Ağustos sıcağında 10 - 15 kiloluk çantanızla yollarda olmak gerçekten hiç kolay bir şey değil ve çoğu zaman kendime “Ben bunu neden yapıyorum?” diye sordum. “Evet bunu yapabilirsin, daha önce şunu başardın bunu başardın, elbette bunu da yapacaksın” deyip o meydan okumayı hep ileri götürmeye çalıştım. Beni de mutlu eden dinamik bu.

Bir dönem Selanik’te sürdürülebilir tarım okulunda Türk dili ve Kültürü öğretmenliği yaptınız. Bu dönemin hayatınıza kattığı güzel tecrübelerden bahsedebilir misiniz bize?

“Zeytin Ağacının Gölgesinde Yunanistan” kitabımı oradaki deneyimlerimden yola çıkarak yazdım. Bu kitap için o dönemin hayatıma kattığı en önemli şey diyebilirim. 1 yıl boyunca Yunanistan’ın çeşitli yerlerinden gelen öğrencilere sürdürülebilir tarım odaklı olan bir Amerikan okulunda İngilizce anlatımlı bir şekilde Türk Dili ve Kültürü öğretmenliği yaptım. Okul Selanik’in dışında büyük bir kampüse kuruluydu. Öğrencilerle birlikte tarım derslerine katılıyor, sebze meyve yetiştiriciliği yapıyor hem de onların seramik, dans gibi sanatla ve kültürle ilgili derslerine de katılıyorduk. Ayrıca dili yaşayarak öğrenmelerine faydalı olacak atölyeler düzenliyorduk. Ben Türkçe’yi birebir gramer dersi gibi öğretmemeyi tercih ettim. O yüzden sınıfa Türk kültürü odaklı şarkılar ve videolar götürüyordum. O dönemde şimdiki gibi Türk dizileri çok popülerdi, o dizilerden aşına oldukları bir Türk hayatı vardı, Türkiye ile ilgili akıllarındaki imaj o dizilerden ibaretti. Onların üzerinden yola çıkarak akıllarındaki o dizilerden ibaret olan Türk kültürüne dair fikirlerini değiştirdik. Ayrıca bu işi yaparken çok fazla seyahat etme imkânım da oldu. O dönemde dizilerden ötürü Türkçe çok popüler bir dildi. Çeşitli dil okullarında çalıştım ve kampüste özel ders verdim. Bu şekilde cep harçlığımı çıkarıp Yunanistan’ın çeşitli yerlerine seyahat ettim. Yunanistan’ın kırsal bölgelerinden olan çoğu öğrencim beni hafta sonları evlerine davet edip aileleri ile birlikte ağırlıyorlardı. Orada çok güzel deneyimler edindim. Aileler beni 2 gün boyunca içlerine alıyordu. Onlarla birlikte Türk dizileri izleyip, yemekler yapıyorduk. Oradaki deneyimlerim böyle bir kitabın yolunu açtı.

Bir Akdeniz üçlemesi olacak olan serinin ilki “Zeytin Ağacının Gölgesinde Yunanistan” adlı bir kitabınızın yazılma sürecinden bahsedebilir misiniz?

Yazma sürecim aslında sadece oradaki yıla dayalı değil. Orada 2 yıl yaşadıkten sonra Türkiye’ye döndüğümde de Yunanistan’a seyahatlerim devam etti. Çünkü Yunanistan çok güzel bir ülke, iki binden fazla üzerinde hayat olan adası var. Keşfedilecek yeri hiç bitmiyor. Bu süreçte Yunanistan’da birçok arkadaşım da oldu, bu sayede oraya gidip gelmeye ve Yunanistan hakkında notlar almaya devam ettim. Ayrıca orada yaşadığım yıllara ait unutmak istemediğim detaylar, tuttuğum defterler de vardı. Bir noktadan sonra Yunanistan’a gidecek herkes bana bir

şeyler danışmaya başlamıştı. Kendimi orası hakkında uzun uzun e-postalar yazarken buldum. Onları derlesem bile ortaya bir kitap çıkacak

demeye başladım bir noktada, deniz kıyısında yaşama fırsatımın olduğu sakin bir dönemde, oturup bunu bir kitap haline dönüştürme kararı aldım ve “Zeytin Ağacının Gölgesinde Yunanistan” kitabımı bu şekilde yazmaya başladım. Serinin diğer kitapları İspanya ve İtalya olacak.

İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, İngilizce gibi dillerden Türkçe’ye çocuk kitapları çevirileri yapıyorsunuz. Bu dilleri öğrenirken çeviri amacıyla mı yola çıkmıştınız?

Öncelikle çeviri yapmak hiç aklımda yoktu. Edebiyat ajanlığına başladıktan sonra çeviri dünyasını daha yakından tanıdım ve hâlihazırda İtalyanca’dan, İspanyolca’dan kitaplar okumaya devam ediyordum. Sonra fark ettim ki o dilleri unutmamak ve geliştirmek için en iyi yöntem çeviri yapmak. Çeviri dünyasına bu şekilde adım attım. İyi bir çocuk kitabı okuruydum, çevirmenliğe de girince bu kitaplar hayatımda çok önemli bir yer kapladı. Kalem Ajans’ta 6 yıl çalıştıktan sonra, bu yılın başında Göksun Bayraktar ile birlikte The Black Cat Agency’i kurduk. İkimiz de telif hakları konusunda uzun yıllara dayanan bir deneyime sahip olduğumuz için hadi dedik odağımız illüstrasyon ve çocuk kitapları olsun. Böyle bir ajansla dünyadan dünyaya modelini kuralım istedik. Sadece Türkiye odaklı bir iş yapmıyoruz şu anda, ajansımızı Londra’da kurduk. Dünyanın her yerinden keşfettiğimiz güzel çocuk kitaplarını temsil ediyoruz Ve bu kitapların çeşitli dillere çevrilebilmesi için çalışıyoruz. Aynı zamanda illüstratörleri temsil ediyoruz. İllüstratörler ile yepyeni çocuk kitapları projeleri geliştiriyoruz.

Çocuk kitaplarının ülkemizde az yazılması ve genelde okutulanların çeviri olması hakkında düşünüyorsunuz?

Çocuk kitapları gittikçe gelişen bir alan aslında. Dediğiniz gibi önceden çeviri daha ağırlıklı iken artık yerel üretim baya arttı. Bu konuda hem bilinç hem heyecan ve istek giderek artıyor diye düşünüyorum. Ve yerel üretimin çok güzel bir seviyeye ulaştığını düşünüyorum. Tabii ki Türkiye’de yayıncılık piyasasında ekonomik bazı sorunlardan dolayı yavaşlamalar var. İşte kağıdın yurtdışından alınması, yayıncıların telifleri Euro ve Dolar üzerinden almakta zorlanması gibi. Ancak bunları bir kenara bıraktığımızda çok fazla yerli dosya var. Hatta çok yeni bir ajans olmamıza rağmen bize de oldukça fazla yerel dosya başvurusu geliyor.

Son olarak okurlarımıza ne söylemek istersiniz?

Denemekten vazgeçmemek gerekiyor derim. Çok klişe ama: Sevdiğin şeyi bulabilmek sevmediğin birçok şeyi yapmaktan geçiyor. Kulağa çok hoş gelmese de sevmediğimiz birçok şeyle uğraştıktan sonra diyoruz ki: “Böyle bir hayat sürmek istemiyorum.” Dolayısıyla o sevmediğimiz şeyleri yapmak bizi sevdiğimiz şeye götürüyor. Hayaller kuruyoruz. O hayallerin peşinde azimli olmak gerçekten çok önemli. Ama azim ve hırsı da karıştırmamak gerekiyor. Çünkü bir hayale çok hırslı şekilde bağlandığımızda o hayalin bize çok iyi gelmediğini fark etsek de körü körüne o yolda gidebiliyoruz. Buna benim gazetecilik hayalimi örnek olarak verebilirim. Gazeteciliğin yapılabileceği bir dönem değildi ya da en azından denediğim dönem benim hayat dinamiklerime uygun değildi. Gazeteci olmayı çok istememe rağmen karşıma edebiyat ajanlığı gibi beni çok iyi yansıttığını düşündüğüm bir meslek çıktı. Üzülsem de gazetecilikten vazgeçtim ve hayat beni sevdiğim başka bir hikâyenin içine götürdü. O zaman diyorum ki ben o hayalimi serbest bırakmayı bilmişim. Gazetecilik hayalimi serbest bırakmayı bilmeseydim şu anda sahip olmaktan çok mutlu olduğum hayat benim önüme koyulmayacaktı. O yüzden bazı hayalleri de serbest bırakabilmeyi öğrenmek gerekiyor.

FOTO-SENTEZ

Fotoğraf Asiye Betül
King's Cross, Londra

Fotoğraf: Tuğba Timuranga
King's Cross, Londra

Penceremin Dünyası II

Sevinç Beysun Sağar

Bu sefer manzaramın içindeyim. Zor olmuyor, nefes almak için başımı dışarı çıkarttığımda, yürüyenlerden yukarıda, endişelerden muaf, sizin dünyanıza giriyorum; penceremin içinden küstahça dahil olduğum dünyanıza.

Burnuma ekşi bir koku doluyor. Senden mi? Ölüyor musun? Dalların kupkuru kalmış. Ne varsa içinde vazgeçmişsin hepsinden. Bırakmışsın gibi toprağa. Nefretini mi kustun sevincini mi bağışladın? Kendinden mi verdin hep? Sanki bakınca bir tarihsin, mostar köprüsü gibi belki, varlığın mı daha büyük yoksa zihninde barındırdıkların mı? Kocamansın ama için zorla çekip alınmış gibi. Kollarını iki yana heybetle açmışsın hala burdayım dercesine, kime bu şâşalı güç gösterisi? Ya da ne yapacağım dercesine mi açtın medet umarak bu bir çare kolları, kendine bile hayrı olmayan bizlerden? Varlığının biz kadar farkında mısın sahiden? Her gün sen de bana bakıyor musun, görüyor musun her anımı? Benim için senin sahnen perdemi kapatana kadar; gönül koyuyor musun bana seni bu çıplaklığıyla bir başına bıraktığım için? Seni düşünecek halde değilim; iyiyken de olmuyorum, kötüyken de. Yanı başındaki ağacın en üst yaprağı üç dişli yaba gibi, ve fakat sen kökten öylesin. Bütün kargaşan daha doğar doğmaz mı başlamıştı, varoluşunun ruhunu coğrafyan yerine koydun da, kaderinde bu derece söz hakkı mı verdin ona?

Ya da umrunda değil mi hiç bir çıkar? Tüm sevgileri, seni seviyorum görünümlü kendini sevmeleri, sahtelikleri, "öteki"nin derinlerinde algıladığın yapaylıkları umursamamayı öğrendin mi? Her kış varolmaya devam ederek ölüp, yazın varoluşuna yeniden bir canla devam etmenin nedeni umursamamak mı? Sevmeyi bıraktın mı istemsiz, bu yüzden mi rahatsin bu kadar? Veya oldukları halleriyle mi kabul ettin ve zamanla mükemmel olmayışlarıyla mı sevdin onca nefesi?

Kimse ilişmeden yaşıyorsun değil mi? Bu mu sırr-ı mutluluğun yoksa kaçmaya çalışmaktan bitap düştüğün kaderin? Yalnız mı bırakıldın, sen mi seçtin?

Muhtemelen seni unutacağım, sen de beni. Ve ama var olmaya devam edeceğiz.

Yönetmen: Richard Linklater

Yıl:1995

IMDb: 8.1

Tür:Romantik/Dram

Viyana Sokaklarında Kayıp

Bir Yaz Akşamı

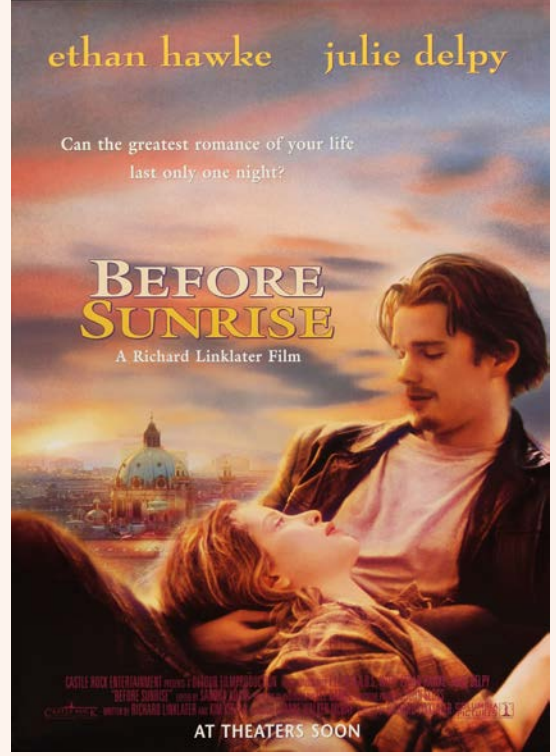
Before Sunrise

Süveyda Güleç

“Bunu söylemediğime pişman olabilirim. Düşün şimdi bundan yıllar sonra evlenmişsin ve çocukların olmuş. Hayatın monotonlaşmaya başlıyor, kocandan sıkılıyorsun. İşte o gün geriye bakıp hayatına giren adamları düşünüyorsun. Ben de onlardan biriyim. Farzet ki yıllar sonra bana evet demediğine pişman oluyorsun ve yaşayabileceğin şeyleri merak ediyorsun.”

Yönetmenliğini, Amerikalı senarist ve yönetmen Richard Linklater’ın üstlendiği Before üçlemesinin ilki olan Before Sunrise 1994 yapımı olup, romantik film severlerin baş ucu filmidir.

Diyaloglar üzerinden yavaş bir tempoyla akan, başrollerini 90’lar Amerikan gençliğini jöleli taranmış saçları, dışarda sallanan gömleği, boru paça kot pantolonu ve gevşek konuşma tarzıyla çok güzel yansıtmış olan Ethan Hawke ve kendinden emin duruşu, hafif gizemli havası, aksanlı İngilizcesi ile Fransız-Amerikalı aktris Julie Delpy’nin paylaştığı film, ikilinin trende karşılaşip hiç hesapta yokken ani bir kararla Viyana’da trenden inmeleriyle başlıyor. Sokaklarda dolaşan ikili boş durmuyor ve sanattan, siyasete, cinsiyetçilikten, işçi haklarına, gerçek aşktan, kadere kadar onlarca farklı konu üzerine fikir beyanlarında, karşılıklı atışmalarda bulunuyor. Filmin, izleyici olarak bizlere sunduğu Viyana görseli -şehri neredeyse tamamen gezmeleri bizi oradaymış gibi hissettiriyor- ve oyuncular üzerinden bu denli derin konulara bambaşka açılardan yaklaşım göstermesi öne çıkan yanlarından. Gerçekçi yönetmen Linklater, erkek ve kadın düşünce yapısındaki farklılara harika bir perspektifle yaklaşmış. Bir aşk filmi izlemek istiyor fakat klişe bakışlar, abartılı müzikler ve sadelikten uzak mimikleri aramıyorsanız, bu film tam size göre. Felsefik konularda yaptıkları derin sohbetlerle zihnimize serpilen tohumlar da, filmin ruhunuzda bıraktığı tadı unutulmaz kılıyor. Hepinize iyi seyirler dilerim Viyana’da kaybolacağımız yaz akşamlarımız olsun.

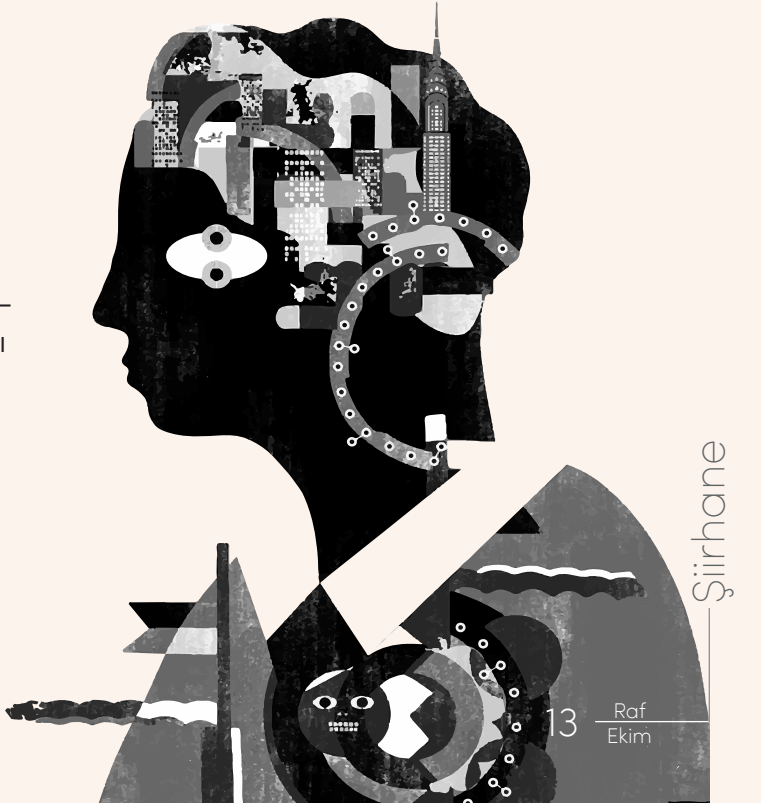

Sevginin çağrısı bu
gözlerindeki ışıltı.
"Güneş Kız" diye hitap et bana
Yüreğini ısıtmak için
bir daha geleceğim.
Güneşli bir şiir bırakıyorum buraya
sakla gözlerinde.
Acılar dar geldi
güneş kalbime;
Başka bir ülkeye taşındım.
Soğuk bir ülkede barınamam deyip,
başkaldırdım uygunsuz düzene.
Sahi, uygun sözcüğü ne çağırıştırıyor sana?
Uygun olmayanlar geliyor aklıma
Olumsuz imgeler, semboller
birbirine dolaşarak ip gibi
kördüğüm olmuş, zihnimi kamaştırıyorlar.
Ah, Mia geçenlerde ne gülmüştüm kendime
En çok ben dalga geçerim kendimle.
Yine en çok ben vururum dalgayı kıyıma.
Mia, senin kim olduğunu soruyorlar
Ama merak etme
söylemedim bendeki hikayeni.
Hikayeler illa bir gün biter, diyorlardı
Senin hikaye olduğuna
aynı dili paylaştığımız zaman karar verdim.
Dinle, paylaştıklarımız gerçek
Ama.. Ama.. Mia..
ortak kaderi paylaşıyoruz;
Kendimden biliyorum.
Hiç üzülme, yeniden yaratırız küllerimizden
yeni bir hikayeyi
Yaratmak; renk renk tuval
Sevmek, çizmektir;
Hafızana sevdiğinin yüzünü.

Sorgulama

Zeynep Uzun

Vakit yaratmalı insan kendine, bu sahte kalabalıklardan sıyrılmalı bir süreliğine. Kendiyle baş başa kalmalı. Fütursuzca sorgulamalı gittiği yolu, yolunu. Kendi muhasebesini yapmalı kimseye gereksinim duymadan çünkü insan öncelikle kendine yetebilmeli, başkalarına aldırış etmeden.

Sabah Yürüyüşü

Demirkan

Sıcak bir yaz günü sabahı kalkan genç, kahvaltı sonrası üstünü değiştirip evdekilere bir-iki saate geri geleceğini söyleyerek evden çıktı. Telefonunu yanına almayı tercih etmemişti. Hoş, evdekilerin “Sabah sıcak birazdan öğlen sıcakına dönecek, istersen akşam serinliğine doğru çıkarsın.” önerisini kibarca reddetmiş ve kimselerin çıkmayı tercih etmediği bu saatte sokağa fırlamıştı.

Köyün içinden geçen anayol üzerinde oturuyordu. Evin kapısından dönüp araba yolu boyunca köy çıkışı- na gelecek ve ikiye ayrılan kasaba dönemecinden sol saparak yan köy yoluna, oradan da tekrar bir sol yapıp tarlaların bulunduğu arsalara sapacaktı.

Tarla yoluna sapıp bir müddet yürüdükten sonra, sağ yanı boyunca uzanan yüksek ağaçların, yürüdü- ğü yolun üstüne düşürdüğü gölge altında, sıcaklığın etkisinden bir müddet kurtularak, yoluna devam etti. Gencin aslında terlemekten pek de korkusu yoktu. Nedendir bilinmez tam bu saatte çevresinde olan biteni görmek istiyor, vücudundan çıkacak az bir ter miktarını çok yüksek bir ücret olarak görmüyordu. Gölgeyi yolu bitiren ve sıcak güneşin kucağına tekrar düşen genç artık sağında, solunda ve önündeki düzlük boyunca buğday ve mısır tarlaları görmekteydi. Hafif bir rüzgâr, burçakları geldiği yöne doğru sallıyor, yüzüne de bir hoş geldin öpücüğü konduruyordu.

Biraz daha ilerleyip sıra sıra elma ağaçlarının kavalıyeliği ettiği köy yoluna geri meyledecek, yolun sağı- na doğru dizilmiş bu ağaçlardan iki elma ağacının tam ortasında bulunan ve geldiği yöne doğru nazar eden banka oturacaktı.

Banka oturduğunda üzerine gelen herhangi bir gölge olmadığını fark etti. Ağacın gölgesi gencin arkası- na düşüyor, güneş bir kere daha karşısına geçmiş, gence “merhaba” diyordu.

Genç bir müddet daha burada oturmaya karar vermiş ve etrafı seyretmeye başlamıştı. Hafif rüzgâr hala; önünde, solunda ve arkasında bulunan buğday tarlalarını okşuyor, yakında hasat edilecek olan bu başaklara son danslarını armağan ediyordu. Sağ tarafında bulunan yol boyunca köyün içlerine kadar uzanan elma ağaçları, rüzgârın da etkisiyle, dallarını dolduran yaprakları ve üzerini süsleyen elmaları hafif hafif ileri geri taşıyorlardı.

Ağaçların üzerindeki elmalar henüz olmamış hala yeşil ve avuç içine ancak sığabilecek boyutta idiler. Bereket versin, alabildiğine meyveleri lebalep dolmuş olan ağaçlar, kelimenin tam anlamıyla yıkılıyor, bazı dallar neredeyse yerlere sürünüyordu. Zamanının gelmesini bekleyen yüzlerce elma, kendilerine annelik eden ağaçlarında tahminen son iki ayını geçiriyorlardı. Tıpkı bir hafta sonra hasat edilecek buğ- dayların, tarlada son rakslarını yapmaları gibi, son zamanlarını geçiriyorlardı kendilerine beşiklik eden narin dallar üzerinde.

Sıcağın iyice vurması ile genç kalkmaya karar verdi. Ayağa kalkınca karşısında duran köyüne şöyle bir baktı ve ilerde, köyün de arkasında bulunan rüzgârgülleri seyre koyuldu.

Uzunca yükselen rüzgârgülleri, gencin ufkundaki en yüksek yapıları oluşturuyorlardı. Gözünü tekrar güneşin almasıyla, genç, sağ tarafındaki yol boyunca köy içlerine doğru yol almaya başladı. Yol boyunca önce elma ağaçlarını, sonra da sağlı sollu çevresini sarmaya başlayan evleri geçerek köy mezarlığına kadar ulaştı. Köy mezarlığı geldiği yol hizasında sağında kalıyor ve az ilerisinde farklı tarla ve bahçelere giden dar bir patika bulunuyordu.

“Bir ölümler yatahanesinin yanından, bir doğumhane yolu uzanıyor.” diye mırıldandı birden genç. Sahiden ne kadar da garipti. Tepesindeki güneşin doğuş ve batışları bir döngünün anahtar rolünü oynuyor, birileri bir sonraki sabahı göremezken, birileri yeni bir maceraya, yeni bir güne gözlerini açıyorlardı. Genç, mezarlığın sağındaki yola sapmaya karar verdi. Yol boyu sağlı sollu elma ve armut ağaçları başlamıştı tekrar. Bazısı bazısından büyük elmalar, kimi kiminden daha kırmızı olan aynı ağacın meyveleri yol boyu gence eşlik ediyorlardı. Patika yol ilerde sağda, bir mısır tarlasıyla bir buğday tarlasının arasını bir bıçak gibi kesen, başka bir yolla kesişiyor; kesiştiği noktada büyük bir ıhlamur ağacı, göklerle yer arasındaki boşluğa engin dal ve yapraklarını sermiş, altına kendi gölgesini sığınak yapmış, gelecek misafirlerini bekliyordu. Bereket versin oturacak yer de ihmal edilmemiş, çoğu zaman kendisinin değerini anlamayan insanoğlu gölgesinin altına bir bank konduvermişti.

Bu manzarayı gören gencin yüzünü gayriihtiyari bir tebessüm kaplamıştı. Terlemeye ne kadar hazır da olsa, bir gölge serinliğinin nimetinden faydalanmayı kaçırma niyetinde değildi. Usulca ıhlamur ağacının gölgesine girdi ve bankın üzerine yavaşça kuruldu.

Gencin görüş açısında artık bir yol ayrımı ve birkaç armut ağacı kalmıştı. Geri kalan her yeri ıhlamur ağacının gövdesi ve gölgesi kaplıyordu. Serinliğin verdiği ferahlığın ve yolculuğunun vermiş olduğu mahmurluğun etkisi gencin sırtını iyice banka dayamasıyla genci kendi hayal dünyasına sürüklemişti.

Genç şimdi, son iki saatte kat ettiği yolları, köyünün sınırlarını bile tam olarak aşmadığı şu küçük sabah yürüyüşünü düşünüyordu. Kısa, bir sabah sıcağında yapılmış; ani bir kararla yapıma kararı verilmiş gezisini, doğanın da kendisine eşlik etmesiyle doğum ve ölümün tezgâhlarından geçerek bir gölgeliğin altında bitirmişti.

Genç aklına gelen şu sorunun cevabını vermeye çalışarak usulca yerinden doğruldu: Acaba gittiği her yolun sonunda bir gölgeye rast gelebilecek ve altında dinlenmeye fırsat bulabilececek miydi?

12 Ağustos 2020

FOTO-SENTEZ

Fotoğraf: Nail Nizamoğlu
Krakow, Polonya

Cemal Süreya

Dokunulmasa da, görülmese de;
Kalpte yer verilir bazısına,
Nedensiz...
Sen; aklım ve kalbim arasında kalan,
En güzel çaresizliğimsin.
Gerçi aklıma bile gelmiyorsun artık.
O kadar kalbimdesin ki...
Gözlerinin kahvesinden koy ömrüme,
Kırk yılın hatırına "Sen" kalayım.
Sevmek, ne uzun kelime...
Şimdi açsam pencereyi beklesem.
Sen gelsen, olmaz ya hani geliversen.
Hiçbir şey sormasan,
Hiçbir şey söylemesen,
Sussan,
Sussam,
Sussak...
Susuşların anlattıklarını dinlesek.

Olimpos

Sevinç Yücel-Berk Yenal

Fotoğraf:Sevinç Yücel-Berk Yenal

Herkese merhaba biz @sevincelegeziyorum'dan Sevinç ve Berk. Sizlere, binlerce yıllık geçmişi bulunan, dünyanın en önemli medeniyetlerine ev sahipliği yapmış ve tüm dünyanın bildiği, mitolojik tanrılar şehri Olimpos'tan bahsedeceğiz. Burada herkesin bir hikayesi var aslında. Büyüleyici atmosferi, doğası ve 2000 yıllık tarihi ile sadece günübirlikçiler için değil; gezginler, arkeologlar, yoga ve meditasyon ile ilgilenenler veya aileler tarafından da anı biriktirmek için tercih edilen bir yer.

Gelin, birlikte Olimpos'un kısa tarihine ve coğrafi konumuna bir göz atalım:

Olimpos; Helenistik, Roma, Bizans dönemlerine aittir. Beydağları Milli Parkı alanı içerisinde bulunan antik kent, Likya yolunuzda en gözde duraklardan birisidir. Antalya'nın güney sahillerinde Phaselis'ten sonra ikinci önemli liman kenti Olimpos, adını 2375 m yükseklikteki Olimpos Dağı'ndan (Tahtalı Dağı) alıyor. Olimpos'un doğusunda, sahilden 300 metre ileride kareta kareta kaplumbağalarının yumurta bıraktığı muhteşem kumsalı ve pek çok bitkinin yaşadığı sahil kumulları ile ünlü Çıralı yerleşimi yer alır.

Burası kareta karettaların yumurtlama

bölgesi olduğu için sit alanı olarak belirlenmiş olduğundan büyük beton yapılar ve ticarileşme uzaktır. Burada konaklamak için bungalovları ve çadırları tercih edebilir doğanın içinde huzur dolu bir tatil yapabilirsiniz.

Ziyaret Saatleri; Yaz Dönemi: 08:30- 19:00 (15 Nisan-2 Ekim) Kış Dönemi: 08:30-17:30 (3 Ekim-14 Nisan) -Giriş ücreti 24 TL, Müzekart geçerli. (Ayrıca Çıralı tarafından da ücretsiz bir şekilde plaja ulaşabilirsiniz.)

Çıralı'da yer alan Yanartaş ise "Likya'nın sönmeyen ateşi" olarak niteleniyor. Metan gazının yeryüzüne çıkması ile oluşan bu alevler tam 2500 yıldır hiç sönmeden yanmakta Ayrıca civarında yaklaşık 20'ye yakın aktif olarak yanan alev de mevcut.

Olimpos'ta 2 yerleşim yeri bulunmakta. Birinci merkez, genellikle gençlerin tercih ettiği, barların ve canlı müziğin olduğu bölge. 2. merkez ise 5 dakika uzaklıkta daha sakin, ailelere ve kampçılara hitap eden bungalovların bulunduğu yer. Biz son gidişimizde yer bulamadığımız için ikinci yerde kaldık. Gayet güzeldi ve buranın bizi en çok mutlu eden özelliği evcil hayvan kabul ediliyor olmasıydı. Köpeğimizle birlikte harika bir şekilde ağaç evlerde konaklayıp antik şehri gezip plajında güneşlendik. Bizim için inanılmaz bir deneyim oldu. Gidecek olanlara tavsiyem, gitmeden önce çadır veya bungalov farketmez otel sahipleri ile konuşmanız her konuda yardımcı oluyorlar, Çıralı'ya gidin, yanartaşı görün, gece yıldızları izleyin, hafif esen rüzgarda doğanın sesinin dinleyin ve harika çam kokularını içinize çekin Olimpos'u tüm duyularınızla yaşayın...

İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi

Madde 11

1. Kendisine bir suç yüklenen herkes, savunması için gerekli olan tüm güvencelerin tanındığı açık bir yargılama sonunda, yasaya göre suçlu olduğu saptanmadıkça, suçsuz sayılır.

2. Hiç kimse işlendiği sırada ulusal yada uluslararası hukuka göre bir suç oluşturmayan herhangi bir eylem veya ihmalden dolayı suçlu sayılamaz. Kimseye suçun işlendiği sırada uygulanabilecek olan cezadan daha ağır bir ceza verilemez.

Madde 12

Kimsenin özel yaşamına, ailesine konutuna ya da haberleşmesine keyfi olarak karışılmaz, şeref ve adına saldırılamaz. Herkesin bu gibi karışma ve saldırılara karşı yasa tarafından korunmaya hakkı vardır.

FYODOR DOSTOYEVSKI

İNSANCIKLAR

Çeviri: SABRİ GÜRSES

İnsancıklar

Bilge Yaman

Herkese merhaba sevgili okur arkadaşlarım, Asırlardır Rus ve Dünya Edebiyatındaki yerini koruyan, özelliğini ve önemini kaybetmemiş “İnsancıklar” diğer adıyla “Zavallı Yoksul İnsanlar” romanı, tam anlamıyla dibe vuruşun ortaya çıkardığı bir eserdir. Dostoyevski'nin henüz 23 yaşında iken yazdığı ilk eseri olmakla birlikte hem yazarımız için hem de Rus edebiyatının gelişimi için bir dönüm noktası olmuştur. Öncelikle şunu belirtmek istiyorum; bana en ilginç gelen nokta bu eserin ortaya çıkışının bir tesadüf oluşudur. Şöyle ki, Dostoyevski mühendislik fakültesinde öğrenci iken aynı zamanda yoksulluk ve parasızlıkla da mücadele etmektedir. Oldukça zor ve sıkıntılı dönemler geçiren yazar psikolojik çöküntüler yaşamakta, zaman zaman da fiziksel hastalıklar geçirmektedir. İçinde bulunduğu bu buhranlı dönemlerde

yoksulluktan kurtulmanın yollarını aramaktadır. Döneminin önde gelen edebiyat eleştirmeni Vissarion Belinsky'nin de övdüğü Dostoyevski gerçekten müthiş bir yetenek ki, yaşadığı bu zor günlerini birer edebi sanata dönüştürür. Derler ya: “Zirveye çıkmak için önce dibi görmek gerekir.” Sanırım Dostoyevski bunun en güzel örneğidir. İlk olarak çevirilerle başlayan yazar, yaptığı onca çeviriden pek bir gelir elde edemez. Ta ki, bir gün yaşadığı Petersburg'ta döneminin ileri gelen realizm yaratıcısı ve oyun yazarı Honore dé Balzac ile yolları kesişene kadar. Dostoyevski'nin son olarak çevirdiği, yazarı Balzac olan roman, onun yazacağı ilk esere ilham kaynağı olur ve “İnsancıklar”ın ortaya çıkışı bu vesileyle olur.

Kitaba dönecek olursak; Yaşlı ve yoksul bir katip olan Makar Alekseyevich ile yine onun gibi yoksul ama oldukça genç uzaktan bir akrabası olan Varvara Alekseyevich'nin birbirlerine yazdığı mektuplardan oluşmaktadır. Bir avlunun karşılıklı iki yakasında yaşamalarına rağmen mektuplarla iletişim kurarak yoksul yaşamlarında birbirlerine destek olmaktadır. Yaşlı Makar Alekseyevich bu yardıma muhtaç kıza sorumluluk duygusuyla karışık merhametle maddi yardımda bulunmaktadır. Fakat kendisi de bir o kadar yardıma muhtaçtır. Yaşlı Makar başlangıçta acıma duygusuyla hareket etse de zamanla bu zavallı kızcağıza âşık olur ama bu aşkı kendisine bile itiraf edemez. Öyle bir aşktır ki bu, yalnızca iyiliğini düşünerek, saflığından ve masumiyetinden zerre kadar şaşmayan, şimdilerde bir benzerine rastlamayacağımız saygın, yüce bir aşk... “Eşsiz Varvara”, “Güvercinim Varvara” ile başlayıp, “Sizin Olan”, “Sonsuza Kadar Sadık Dostunuz” ile biten sevgi, şefkat dolu satırları yüreğinizde hissetmemek mümkün değil. Aşkın kaç türlü hali vardır bilemem ama açık olmak gerekirse ben hiçbir kitapta şimdiye kadar böylesini okumamıştım. Hakkını vermek lazım, genç Varvara da kendisine gösterilen bu ilgiye karşı asla nankör olmamış, maddi manevi desteğini esirgememiş, içten bir bağlılık ve sadakat göstermiştir.

Kitap Varvara ile Makar Alekseyevich'in aşkından yola çıkarak insancılığı, merhameti, dayanışmayı anlatmaktadır. Yazıldığı dönemin izlerini, yoğun olarak yoksulluğu, özlenen köy yaşantısını, kalabalık, şaşaalı, gürültülü şehir hayatını, insanlar üzerindeki kasveti gözler önüne sermekte, bunu üzüntüyle dile getirerek mutlu bir dünyadan kopuş olarak değerlendirmektedir. Gogol ve Puşkin'den etkilenen Dostoyevski bu sıra dışı olarak görülen yeteneği ile bir ilki gerçekleştirerek döneminin “Çağdaş İnsanlığın Temsilcisi” olarak gösterilmiştir. Eserlerine baktığımızda bunu sonuna kadar hak ettiğini görüyoruz. Bugün, bu eserin ortaya çıkışından yaklaşık 150 yıl sonra bile okurlar üzerindeki salt etkisi devam etmektedir.

Dostoyevski'nin daha önce başka bir eserini okumuştum. Sanırım başlangıç için yanlış bir seçimi olmuş. İlk kez okuyacaklar için tavsiyem bu kitaptan başlamalarıdır. Yazarken çok genç yaşta olmasına rağmen kitap kusursuzdu. Kitabı bitirdikten sonra çevirmenin sözlerini yineledim ve dedim ki; “Evet, Belinski haklı çıktı...”

İki Mevsim Boyu

Güvercinler

Süveyda Güleç

Merhaba sevgilim

Nerelerdesin? Geçtikçe bu ömür nelere dönük kalbin, hangi dünde gezmekte ellerin?

Ben, sona yaklaşırken sevincimi paylaşabileceğim kimsem kalmamış olmasının bilincindeyim. Sana doğru gelirken içimde hiçbir ümitsizlik ve eksiklik duygusuna yer olmayışının huzuruyla doluyum. Beni bunca seveceğini, bir kardelen misali toprağı yarıp yanımda biteceğini biliyor olmanın verdiği o dinginlikteyim.

Sevgilim şimdi hiç olmadığı kadar yakınımdasın. Yaşayamadığımız baharları, güzleri, yazları, toplanmış tüm papatyaları, kokularıyla bayılmış her erguvanı getirmeye gitmiş gibi geliyorum. Bana verdiğin sözleri tutmaya fırsat vermiş gibi geliyorum. Beni böyle zamansız terk etmeseydin belki yıllara yenilmezdi saçım-daki başaklar... Sana bunca hasret kalmasaydım kalbime serilmezdi perde perde işlenmemiş aşklar...

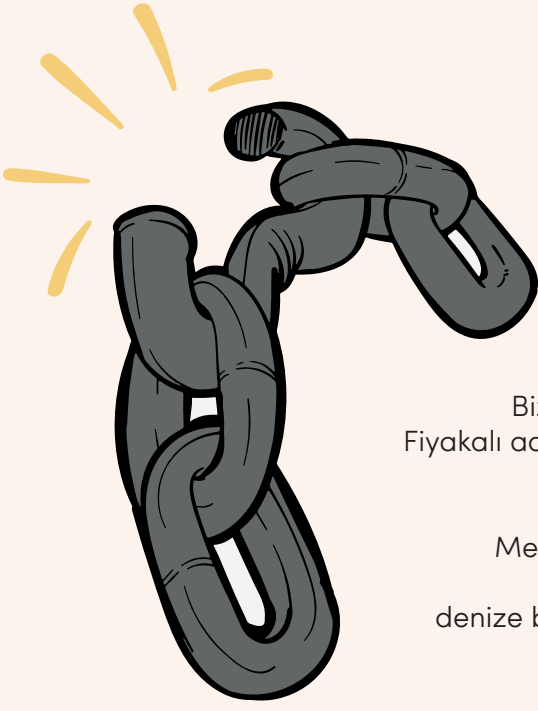
Şimdi sana hayatta hiç olmadığı kadar yakınım. Ellerim yanıyor ateşe tutmuşçasına. Yaşım elliye geçiyor sevgilim. Oysa hala ilk gördüğün günkü gibiyim. Aceleci ve tutarsız, bir kalba sığmaz yüreğim. Uçsuz bucaksız bir deryadan düşmeyim. Bu dünya sensiz cehennemdi şimdi cennete gelmekteyim. Üzgünüm geciktim. Affet, kendimde erken gelecek gücü sezemedim.

Sana bu mektubu mezarımdan yazıyorum. Lütfen yanını yerim belle, bana ayır her tarafını sevgilim. Ölüm bizi ayıramaz ancak kavuşturur, anladım. Bir yarım kalmış aşk hikayesine hayat veren yaşamım, sana kavuşmak için gün sayıyor.

Uzun uzadıya konuşulacak zamanlara...

Sevdikçe sen olan Jane'in..

**Bu mektup Jane Austen adına düşünülerek yazılmıştır.*

Nihat Korkmaz

Heybemdeki Şiir

Umudum benim, yarınlara gebedir her daim
Kısır kalmış bir döngünün içersinde çocukluğumu yaşarken
Ağacımı, yaşken eğmeye çalışırken kırdılar
ve tomurcuğundan yeşeren bir asrın çocuklarıyız bizler
Bizler ki; daha anne karnında kadere çapraz bağlananlardanız
Fiyakalı adamlarız aslında, bakmayın öyle karada gemi yürüttüğümüze
biz ki;
denizde dalgaya karşı kulaç atanlardanız
Merhameti taç yapıp başımızda taşıyan bir ümmetin çocuğuyuz,
yani bizler balığı tutup tekrar
denize bahşedenlerdeniz sonra da o denizden boğulup ölenlerden...

Annemin Nefesiyle Yıkayın!

Erdal Memiş

Sac ekmeği gibiyim
içim de dışım da
kavruluyor
ateşim sancılanıyor

Ha doğurdum,
doğacak bir şiir
aczin ucundan tutuyoruz
ya da o mu tutuyor bilinmiyor

Elime kalem alıyorum
kağıt alevleniyor
harfler elimde can veriyor

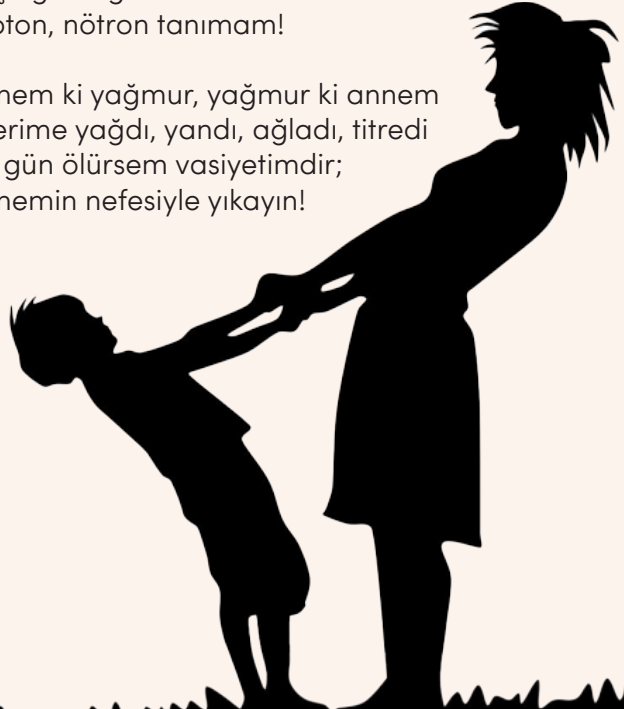
Mayın tarlasında ayaklarım
elim kolum yalnızlığa çarpıyor
bana bir top verin
içinde annemin nefesi olsun

Bilmezsiniz annemin nefesini
gaz halinden sıvıya dönüştürmeyi
tam bir ömür açtı

Ki ben bir yağmur damlasıyım
Katı değilim!
Gaz hiç değilim!
bulduğum kabın şeklini alır
bir şekilde yolumu bulurum.

Atomlar arasındaki
boşluğu değerlendiririm
Proton, nötron tanımam!

Annem ki yağmur, yağmur ki annem
üzerime yağdı, yandı, ağladı, titredi
Bir gün ölürsem vasiyetimdir;
Annemin nefesiyle yıkayın!

The Handmaid's Tale

Meryem Köseoğlu

Distopik eserlere karşı bakış açınız nedir?

Yaşanılan dönemin siyasal, teknolojik, sosyal vb. alanlardaki durumundan hareketle geliştirilmiş, geleceğe yönelik kurgulardan oluşan eserlerdir distopik eserler. Modern toplumu bekleyen olumsuz geleceği anlatırlar. Her ne kadar olumsuzluklarla dolu olsa da distopyalar, birçok eserin konusu olmuştur. Bu eserlerin başında roman türünde ilk akla gelenler 1984, Cesur Yeni Dünya, Fahrenheit 451... Filmlerden ise V for Vandetta, Blade Runner...

Bunlardan bir diğeri ise bu yazının konusu olan The Handmaid's Tale dizisidir. Dizi, 1984 yılında Margered Atwood tarafından yazılan romandan ekrana uyarlanmıştır. Konusu Amerika'da art arda yapılan kanunlar sonucunda Gilead hükümetinin kurduğu baskıcı, tekdüze, dine dayalı bir toplum yapısını ele almaktadır. Modern bir toplumda olmasına ihtimal verilmeyecek büyük bir değişim gerçekleşir. Değişim önce kadınlar üzerinden başlar. Çalışan, üreten, ilişki kuran ve yaşayan, hayatın her yerinde var olan kadın, kırmızı elbiseli beyaz başlıklı bir kadına dönüşür. Başındaki beyaz başlık manidardır. Çünkü bu başlıktan çevresini göremez, sadece önüne bakmak zorundadır. Ona çizilen yoldan yürüyerek... Sadece kırmızı elbiseli kadınlar değil yeşil ve gri renkli kadınlar da vardır bu dünyada. Yeşil renkliler üst düzey görevlerde bulunan erkeklerin eşleri, gri renkliler (Mart-ha) ise hizmet eden kişilerdir. Hepsinin ortak noktası erkek egemenliği altında itaatkâr bir eş, bir hizmetkâr, bir damızlık olarak yaşamaktır. Bu durum sizlere bir yerlerden tanıdık geliyor mu?

Toplumda belli bir konuşma yapısı hâkimdir. Herkes havadan sudan konuşur ancak kimse halinden şikâyet etmez ya da yönetimle ilgili bir olumsuz bir eleştiride bulunamaz. Kadınların kitap okumasının hatta kalem tutmasının dahi yasak olduğu bir toplumdan ne beklenir ki? Ancak kelimelere hükmedebilen hükümet zihinlerin içine kadar girememiştir henüz. Bize distopya gelen bu dünya onlar için artık sıradanlaşmıştır. Sahi bize sıradan gelen durumlarda acaba başkalarının distopyası olabilir mi?

Acaba Filistin'de bombaların gökyüzünü aydınlatıp yaşamları yaktığı, annelerin ellerinden alınıp hapse atılan çocukların yaşadığı bir hayat distopya olabilir mi? Ya da düşüncesini, inancını gizlemek zorunda kalan bir insanın yaşamı? Annesinin sırtında iken Boko Haram'a mensup olmakla suçlanıp oracıkta katledilen bebeğin yaşamı...? Veyahut günde kaç ton gıdanın çöpe atıldığı hesaplanamayan bir dünyada açlıktan ölen insanların yaşamı distopyaya benzetilebilir mi?

Şüphesiz Margered Atwood tıpkı bizim gibi yaşadığı dünyayla distopyalar arasında bir ilişki kurmuş ki bu romanı yazmış. Yazar, romanını 1984 yılında Doğu Berlin'de yazmış. İşte şimdi kurgunun gerçekliğine adım atıyoruz. Yazar, bir röportajda romanı hakkında şunları söylüyor:

"Sovyet İmparatorluğu hala çok güçlüydü ve daha beş yıl sonra çökecekti gibi hiç görünmüyordu. Her pazar Doğu Alman Hava Kuvvetleri sonik patlamalarla bize ne kadar yakın olduklarını hatırlatıyordu. Demir Perde ülkelerine yaptığım ziyaretlerde sürekli ihtiyatlı olmanın, gözetleme duygusunun, konuşurken dolaylı anlatımlarla anlaşabilmenin ne demek olduğunu anladım ve tüm bunlar romanımı etkiledi."

Bu sözler aslında bu dünya üzerinde distopya ülkelerinin varlığına ışık tutmaktadır. Hayretle, kızarak, 'Olur mu böyle şey?' diyerek çıldırarak izlediğimiz/okuduğumuz bu romanlar, filmler aslında gerçek hayattan alınan parçalardan oluşturulmuş bütünler. Ve bunların hepsinin bir araya geldiğinde bizi nasıl dehşete düşürdüğünü görüyoruz. Ama parça parça dünyanın dört bir yanına yayıldığında ise sıradanlaşmış bir takım olaylar haline dönüşüyor.

Ey dünya, zannımca döne döne aklın bulandı ki ütopyaya ulaşayım derken distopyaya doğru yuvarlanıp gidiyorsun. Allah selâmet versin dünya.

Marifetlerin En Derini

Burçin Laçın Altay

Sevda, asi bir rüzgâr
Uzaklara göç eden kuşun kanadında
Sert ayazlarla düşürür yokluğu,
Üşütür elleri ulaşılmazlığında...
Tutabilmek ellerini olasılıkların uzun yolların-
da,
Silip gitmek bulutların gözünün yaşını...
Tebessümler serpmek gözlerine,
Ve daha çok sevmek mevsimlerin ılıklığı...

Yalnızlık, derin bir uçurum
Parçalanmış düşlerin kuytusunda
Sevmenin ve sevilmenin bilinmeyen yönleri,
Boğazda düğümlenen sözcükler denizi...
Dalgalar çarpınca yalnız benliğine
Bulursun kendini bir başına koca evrende
Bir tutam yalnızlık kaçar boğazına...

Bunca hınç arasında yaşamak sevdayı
Ve bakmak gözlerine,
İşte marifetlerin en derini...

Çağ, sevgisiz bir çağ
Dirençle bakabilmek gözlerine
Ellerini tutabilmek inançla
Çok eski çağların ince sevdasıyla
İncitmeden kirpiklerinin narin tellerini
Tutunmak bir ömür boyu gözlerine...
Ve aramak yüreğinin derinindeki
Sevdanın parmak izini...

Sen inanırsan,
Sevginin sonsuz çağı;
Sevmeyi ve sevilmeyi en derinden,
Öğrenmekle başlayacak yeniden...

Foto Hikaye

Özlem Taş

Gökyüzü mis gibi, yeşilin tonları, bakmaya doyulmuyor, envai çeşit çiçek... Yalnız seyahat etmekten endişe duyulmayan zamanlar. Daha mı özgürdük acaba yoksa pembe gözlüklerimizi takmaya her an hazır cebimizde mi taşıyorduk? Bilgi eksikliğinden miydi mutluluğun coşkunluğu yoksa henüz çocuk muyduk? Bilemiyorum... Anıların kıymeti bâki! Bugünün önemi ise hâlâ söz söyleyebiliyor oluşumuzdan... Sosyal medyada, sokakta, dost meclisinde... Anlatma çabamız muhteşem! Duyması gereken her kimse, asla duymuyor ve biliniyor da aslında 'bazıları' bizi hiç anlayamayacaklar. Sesini kapattıkları televizyonu seyrediyorlar sanki... Eş, dost, arkadaş ya da "... her kimse...! Yaşamak, hayatta tek parça kalabilmek çok büyük mesele artık. Kadın olarak, insan olarak sınavımız büyük! Özgürce gezdiğimiz, mutlu olabildiğimiz, şarkılar söyleyip dans edebildiğimiz günlere hasretle...

Yangın

Aybike Ulubaş

Eve geldi. Ceketini çıkarmadan hatta annesine selam bile vermeden odasına gitti. Kapıyı kapattı ve kilitledi. Kendini yatağının üzerine bıraktı. Sirtüstü yatıyor beyaz rengi hafiften solmuş tavanı izliyordu.

Hayatında ilk kez aşık oluyordu. Kalbi hala son sürat atıyor ve hala sanki dur durak bilmeksizin koşmuş gibi nefes nefeseydi. Kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Önce doğrulup üzerimdelerden kurtulmalıyım" diye düşündü. Sanki vücudunun içinde bir yerlerde yangın başlamıştı. Vücudu çok sıcaktı. Ama aynı zamanda üşüyordu. Hatta o kadar üşüyordu ki, titriyordu. Bu yangın öyle bi yangındı ki, yakıyor ama ateşe muhtaç bırakıyordu.

Küçücük bir kıvılcımla başlamıştı o yangın. Neydi o kıvılcım?

Düşünmeye başladı, neydi o kıvılcım. Onunla geçirdiği son birkaç saati tekrardan düşündü. Yaşadıklarının en başına, onu gördüğü ana gitti. Hayır o an başlamamıştı yangın. Göz göze geldikleri anı düşündü, o an da değildi. Peki ne zamandı?

Ayağa kalktı. Odasının içinde yürümeye başladı. Bir yandan ne zaman bu yangının başladığını düşünüyor ama asla cevabını bulamıyordu. Bir yangında yanıyor ama bu yangının ne zaman, nerede ve kim tarafından yakıldığından habersizdi. Odanın içinde bir sağa bir sola dolanıyordu. Neden başlamıştı bu yangın? Niçin vurulmuştu ona?

Gözlerini düşündü, ellerini.. Konuştuklarını düşündü. Bir türlü bulamıyordu. Sevmenin nedeni olur muydu ki?

Sorularına bir cevap bulamadı. Sonunda vazgeçti. Yangının sebebini bulmak neyi değiştirecekti ki, önemli olan yanıyor olmak değil miydi?

Üzerindeki kıyafetleri çıkarmak yetmiyordu. Bedeni kızgın korları aratmayacak kadar sıcaktı. Gözlerini ne zaman kapatsa elleri geliyordu aklına. Yüzü geliyordu, sesi, saçları... Çıldırarak gibi odasında dönüp duruyor ve bir şeyler yapmak istiyordu.

Dışarı çıkmak ve durmaksızın koşmak istiyordu. Ya da avazı çıktığı kadar bağırmak. Sokak sokak dolaşip insanlara anlatmak istiyordu. Kapılarını çalip dünyanın aslında güzel bir yer olduğunu onlara hatırlatmak istiyordu. Yaşamak için bir nedenin var olduğunu bilmeliydiler. Kendini dünyanın en değerli ve en güçlü insanı gibi hissediyordu. İsterse şu dağları, kocaman binaları bile yıkarı, öyle seviyordu...

Ama bir yandan ne dışarı çıkacak gücü kendinde buluyor ne de sesi çıkıyordu. İçinde yanan ateş ona varlığı ve yokluğu aynı anda yaşatıyordu. Yatağına oturdu tekrar yüzünü ellerinin arasına alıp düşünmeye başladı. Neden kalbi böyle hızla atıyor, neden kendini hem böyle mutlu hem üzgün hissediyordu? Bu duygular onu korkutuyordu.

Kalktı ve masasının başına geçti. Beyaz ve boş bir sayfa açtı önüne, içinden geçenleri yazacaktı. Kalem eline aldı ve düşünmeye başladı. Düşündü, düşündü, düşündü... Kelimeler sanki yetmiyor gibiydi hislerinin izahına. O an dünyanın bütün dillerini biliyor olmayı istedi, böylelikle içinden geçenlerin anlatabilecek doğru kelimeleri belki bulurdu. Sonunda vazgeçip kalemi kenara bıraktı.

Belki birisiyle konuşmak iyi gelir diye düşündü. Arkadaşlarını, dostlarını aklına getirdi tek tek. Ama hisleri ona o kadar özel ve ayrıcalıklı hissettiyordu ki, bunları birine anlattırsa kaybolacakmış gibi korkuyla doldu içi. Vazgeçti. İçindeki ateş kalbini, hatta aklını bile ele geçirmişti. Ne yapacağını bilmiyor, bununla başedememekten korkuyordu.

Yatağına uzandı ve tavanı izlemeye devam etti.

Odasının içinde dört dönen, duvarlara sığmayan bir genç, sevdaya tutulmuştu.

"Bir kere sevdaya tutulmaya gör

Ateşlerde yandığının resmidir"

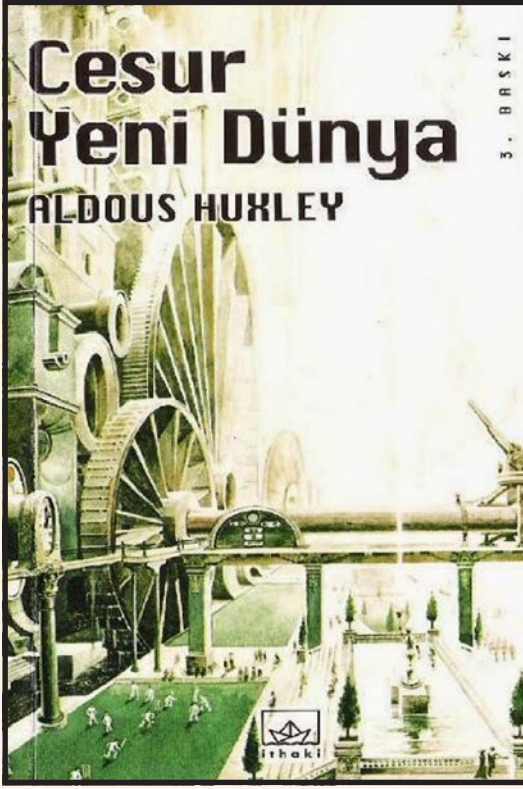
-Beni seviyor musun,
iki gözüm doğruyu söyle?
Yalanlama beni
ki kanmayayım sana.
Bu saatten sonra
içim kan da ağlasa,
hem duvarlarım yıkılsa,
taş taş üstüne,
aşk aşk üstüne kalmasa,
ne çıkar bir de
yarama merhem bulamadığıma yansam.
Sen beni seviyor musun onu söyle...
-Evet.
Hem öyle kuru kuru sevmek
denemez buna.
İçimde kaynayan bir volkan var
duyuyor musun?
Gözlerinin ışığı değdiğinde yüreğime,
dünya üzerindeki tüm nefesler
tükeniyor sanki.
Her doğan güneş
yeniden aşık ediyor kalbine.
-Peki mutlu yaşayacak mıyız dersin?
-Mutsuz olmadığımız her saniye
mutlu değil miyizdir zaten?
Ki ben senin yanında
hiç mutsuz hissetmedim.
Senin benim karşıma çıkman,
bana güvenmen, beni sevmen,
ne büyük mucize.
Hayattan başka nimet istemeye de
beklemeye de utanırım.

Susar dilim,
hece hece bölünürüm!
Parçalanmış özname dost kazığı
ne düşerim, ne düşürürüm..

Dalgaları içim,
deniz üstü köpürürüm!
Yalnızlığımda ârif bir insan gibi
ne görürüm, ne görünürüm...

Örselenir gönlüm,
ferman tanımam, mecnunlaşırım!
Bölük pörçük hafızamda
kendimi sende arar da bulurum..

Cesur Yeni Dünya

Merve Çınar

Dünya üzerindeki tüm insanlar, zaman zaman mutsuzluğa ve kendisini mutsuz eden kişi veya olaylara sitem eder. Peki, sitem ederken bir yerlerde mutsuzluğu ve mutsuzluğa sebep olan şeyleri merak eden birileri olduğunu düşünmez mi?

Cevabını ben vereyim:

Mutsuz olmayı kimse istemez elbet ama mutsuz olma şansının bile verilmediği bir dünyayı da düşünmez kimse...

Cesur Yeni Dünya, mutsuzluk nedir bilmeyen, tek tip olarak üretilen, mutlu(!) insanların dünyası... Yazarı-

mız Aldous Huxley'in en çok bilinen romanı olan kitabımız, aynı zamanda yazarın distopya türündeki ilk eseri olma özelliğine sahip. İlk kez John Stuart tarafından kullanılan 'distopya' kelimesi çoğunlukla ütöpic bir toplum anlayışının antitezini tanımlamak için kullanılır.

Cesur Yeni Dünya'da insanlar Alfa +/-, Beta +/-, Epsilonlar, Deltalar olarak sınıflandırılıp farklı alanlarda çalışmak, kullanılmak üzere Londra Merkez Kuluçka ve Şartlandırma Merkezi'nde üretilir. Uykuda eğitim kullanılarak ilk andan itibaren 'hayata dair' şartlandırılırlar.

"Herkes herkese aittir." görüşü ile annelik-babalık ayıp olarak nitelendirilmiş, doğum kavramı tamamen ortadan kaldırılmıştır. Bu şekilde şartlandırıldıkları için insanlar halinden memnun, öldükten sonra bile işe yarayacakları inancıyla mutludur.

"Eğer farklıysan, yalnızlığa mahkûm oluyorsun. Yalnız olana acımasız davranıyorlar." (sayfa 177)

Bernard'ın sorgulamaları farklı maceraları beraberinde getirir. Farklı olan her yerde olduğu gibi burada da diğerlerini rahatsız eder.

"Tüm şartlandırmaların amacı budur: insanlara, kaçınılmaz toplumsal yazgılarını sevdirmek..." (sayfa 38)

1932 yılında yapılmış ilk baskıdan sonra 1949 düzenlemesinin önsözünde yazar, kitapta düzenlenmesi gereken çok şey olduğunu fakat bu düzenlemelerin kitabı başka bir kitaba dönüştüreceğini düşünerek öylece bıraktığını belirtmiş. Bu samimi giriş benim kitabı keyifle okumamı sağladı. 1958 yılında, Cesur Yeni Dünya'nın incelenip değerlendirilmesi üzerine yazılmış "Cesur Yeni Dünya'ya Ziyaret" isminde bir kitap daha yazılmış.

"Birörneklik ve özgürlük uyuşmaz. Birörneklikle zihinsel sağlık da uyuşmaz... İnsan bir otomat olmak için yaratılmamıştır, bir otomat olursa, zihinsel sağlığın temeli de mahvolur." (Cesur Yeni Dünyayı Ziyaret/ sayfa 23)

Bir anne-babaya sahip olduğumuz, birbirimizden farklı olduğumuz, mutsuzluk dahil tüm duyguları yaşama şansımız olduğu için ne kadar şanslıyız değil mi?

Okuyun, okutun.

Sevgiler kitap dostları...

Karşı Komşu

Yunanistan/Atina

Hacer Gürler

Geldiğim bu komşu ülkede acı tatlı günleri geride bırakarak iki yıldan fazla oldu yaşıyorum. Bu insanların dilini anlamak başta zor geliyor ancak, şimdilerde bu dili konuşmak ve yazmak hoş geliyor. Sanki eski yeni çağlar el ele tutuşmuş gibi. Geziyorsun Selanik'te Beyaz Kule civarında, deniz kıyısında, denizde güneş parlaklığını kızıla bırakırken ortalık daha şenleniyor. Aristoteles Meydanı'nda kalabalıklar arasında seni tanımayan insanlar sana selam vererek "Τεια σας" diyor. Bir yakınlık hissediyorsun buralarda. Yüksek sesle konuşmayı seviyorlar zamanla alışıyorsun. Pazarda insanlar "ελα ελα" diyerek bağırıyorlar mutlu oluyorsun. Bir şeye uzun uzun baktığında pazarcı amca hediye veriyor "ευχαριστω" diyerek teşekkür ediyorsun. Selanik'in insanın gönlü gerçekten çok geniş...

Sakin sakın yürüyösün Atina sokaklarında her yerden kahve kokuları geliyor. Ara sokaklarda bile fırınlar ve kafeler var. Solumda Akropolis, sağımda tarihi Olimpiyat Stadyum'u... Atina adım adım tarih kokuyor. Parklar biraz bakımsız olsa da çok güzeller. Yeşil ağaçlar, hoş insanlar, eski binalar, farklı grafitiler, her çeşit kahve var yollarda...

Zeytini çeşit çeşit, her bitki kendi kokusunda burcu burcu, zeytinyağları her çeşit salatalarda en organik hali ile sofralarda...

Balkonumuza gelen güvercin, saksağan, kumru, muhabbet kuşu ve daha fazlası (Green) National Parktan geliyor... Kilise çanları her gün sabah akşam çalıyor. İnsana saati ve duayı hatırlatıyor. Atina tarih dolu, medeniyet dolu, özgürlük dolu... Her renk, her dil, her din, her ırk özgürce yaşam hakkını kullanıyor bu şehirde. Milyonlarca insan hoşgörü ve medenice yaşayıp gidiyorlar Sokrates'in, Ariston'un, Heredot'un, Platon'un ve Hipokrat'ın ülkesinde.

Hatice Özkan

İkarus Olmadığımdan

Kiremitlerin üzerinden yükselerek genişleyen gökyüzü gibisin
Ben bir perde aralığından izliyorum

Ağacın gölgesi resim çiziyor
Sigaranın kırıklaştırdığı beyaz perdeye
Rüzgar hareket katıyor resme
Ve güneş; ışık

Ellerim başımın altında kavuşmuş
Bir sıkıntı basıyor içimi
Perdeyi açıp kiremitlerin üzerinden
Sana düşmememin çaresizliğini duyuyorum derinden

Bir yükseklikten düşülür, fakat
Bir yüksekliğe düşülemez olduğunun o an farkına varıyorum

O yüzden ayağım sallanarak Chopin'e eşlik ederken Perde aralığından
Gökyüzünün üstüme düşmesini bekliyorum
Bir İkarus olmadığımdan.

Ruh Ölümü

Fatma Çiftçi

Geceyi sarmalamış yine dolunay
En parlak peleriniyle
Penceremden süzülen etekleriyle
Kaldırır tüm duyguları ayağa
Ve sonra kol kola yürürler
Gecenin koynuna
Gece ki yumuşatır sert karanlığını
Soldurur siyahlığını
En ıssız sokağında ağırlar
En güzel sessizliği açar
Ve dansa kaldırır tüm anıları
Öyle bir danstır ki o
Akla ziyan
Yalnızlığın ritmi arttıkça
Kalbin ritmi yavaşlar
Yavaşlar...
Atmaz olur...
Gerçekleşir ruh ölümü
İşte budur ömürlerin dönümü
Budur tenlerin yaprak dökümü

Sapa

Kelimelerle arası iyi olmayan birisi olarak, bu satırları dünyada haksızlık ve şiddete uğrayan milyonlarca insan için farkındalık oluşturabilme umudu ile yazıyorum. Haksızlık ve şiddet mağduru biri videosunda "Bana bunlar gerçek mi diye soruyorsunuz. Evet bunlar yaşanıyor ve siz hepiniz bundan sorumlusunuz" diyordu. Tam olarak ne yapılması gerekiyordu? Ya da bize ne yapmamız öğretilmişti? Aslında düşününce son birkaç yılda bize susmamız öğretilmişti... Bana dokunmayan yılan bin yaşasın değil de bize dokunan yılan bile ses çıkaramaz olmuştuk.

Peki ben ne yapabilirdim ya da benim yaşitlarım ne yaptı diye düşününce buraya kazımak istediğim o isim gözümün önüne geldi: "Kadir Şeker"... Herkesin bildiği gibi hiç düşünmeden bir kadına, insanlığa yardım etmek için giderken insanlığın kahramanı olan Kadir Şeker... Okuduğum haberlerde okulunda ya da arkadaş çevresindekilerin söylediklerine göre şiddete karşı, başarılı ve doktor olmayı isteyen biri olduğu yazıyordu. Biraz düşündüm de doktor olup insanlara yardım etmek isteyen o çocuk, insanlığın kanayan yarası şiddete karşı duruşuyla çoktan insanlığa ilk tedavisini yapmıştı. Ve hiçbir şeye ses çıkarmadığı söylenen ya da susması istenen genç jenerasyon, bu haksızlıklara karşı sosyal medyada kampanyalar yapmaya başladı ve kadını erkeği farketmeksizin şiddetin her türlüsüne karşı durup farkındalık oluşturmaya çalışıyor.

Belki kurduğu çok değerli hayalleri olduğu için, belki görmezden gelmeye gerek gösterdiği cesaret için, belki de kendini düşünmeden birini kurtarmaya çalışarak insaliktan hala ümitli olmamız gerektiğini gösterdiği için bu kadar hassas yaklaştım yazarken. Konu bu kadar hassas olunca da Kadir Şeker'e edilecek teşekkürden başka söz kalmıyor. Teşekkür ederiz çoğu insanın sustuğu, susmak zorunda kaldığı bu toplumda susmadığın ya da görmezden gelmediğin ve binlerce şiddet kurbanı kadın gibi bir kadının daha anıtsayac.com'a isminin kazınmasını engellediğin için...

-Şeyma

21. Yüzyılda İnsan Olmak

Beyza Yazıcıoğlu

Değerlerimizin kökten değiştiği, sevginin anlamını yarara ve çıkara bıraktığı, konuşurken defalarca düşünölüp yanlış lanse edilmemek için ince eleyip, popüler kültüre ayak uydurarak "Ben de sizdenim." dediğimiz dönemdeyiz. Toplum tarafından ötekileştirilmemek için sustuğumuz ve şikayetçi olduğumuz durumu eylemle protesto edemediğimiz bir dönemi yaşamış ve yaşamakta olduğumuz için bahtsız ve ümitsiz jenerasyonun en önde nefer tutanlarındanım, tutanlarındanız.

Yetiştirilip hayata hazırlandığımız, pişmemiş, görmemiş, gelişmemiş ve taze fikirlerle anlamaya ve empati kurmaya yetmeyen minik bedenlerimiz, dalıp duraklayıp gördüğümüz düşlerimiz başkaydı. Okuyup büyük adam olacak, o kitaplıkta severek sergilediğimiz kırmızı metal oyuncadı bile alacaktık. Barbie'lerimiz kadar şık, güzel, bakımlı ve mutlu olacaktık. Sanatla ilgilenecektik. TRT'de şaheser yaratan adam kadar yetenekli, tek parmağıyla bir bacağının üzerinde dönen ve dönerken etrafına ışık saçan sanat, emek, alinteri ve başarı saçan dansçılar kadar özgür olacaktık. Yetişme çağındayken televizyondaki gençlik dizilerinde gördüğümüz o renkli gösterilen hayatı yaşamak için sabırsızlanırdık, o tatlı kaçamakların heyecanını yaşımızdan önce tatmak isterdik.

Yoksa yaşının üzerinde giyinmeler, karşı çıkımlar ve ses yükseltmeler özenilen bu ışıltılı hayata çabuk geçmek için miydi? Üniversite amfilerinde yüksek sesle ve özgürce konuşacaktık siyasetten. Kulağımız çekilmeden ve soğuğu hissetmeden... Bir proje yapacaktık mesela; herkesin memnuniyetle karşıladığı ve gülümsediği, sevdiklerimiz tarafından alkış toplayan bir proje... Atatürk'ün bıraktığı mirası ileriye taşıyacaktık. En az 2 dil bilecektik hani... Dostlarımızla filmlerdeki gibi maceralar yaşayacaktık. Sonra... Sonra mı? Hayatımızın aşkını bulup, standart yaşam evrelerini tamamlayıp bu yaşama mutlu veda edecektik. Saniyeler gözümüzün önünden geçerken... Vay be! Ne güzel yaşadım ve yaşattım, mutlu oldum ve mutlu ettim, sevdim ve sevildim, bu dünyaya bir ağaç bıraktım. Ağladım, düştüm ama güzel insandım. Güzel insanlar yetiştirdim. "Güzel dost oldum, o en sevdiğim şarkı bitene kadar yolumu defalarca uzattım." demiş olacaktım. Sahi, şu an bulunduğumuz yerden memnun muyuz? Yapabildik mi, yapabilecek miyiz?

Gözümüzü dünyaya son kez kapattığımızda kefedene ağır basacak? Yaptıklarımız mı, yapamadıklarımız mı? Sevildiğimizden emin olarak göçmek mi, kırgınlıklar mı? Peki, ya yaşam koşuşturmacasındaki kendimizi unutuşlarımız?

Yapabildik mi karşı çıkmaları? Masaya yumruğu vurabildik mi tersliklerde? Hayatımıza yön verebildik mi? Hayalini kurduğumuz o karavanla yola çıkabildik mi? Patronumuza rest çekecek kadar özgür müyüz? İstedığımız şeyleri alırken kaç kez düşünüyoruz? Sokakta son kez oyun oynadığın tarihi hatırlıyor musun? Ben de öyle... Ben de en son omzuma ne ara bu kadar yük bindi, ben ne zaman büyüdüm ve ne zamandan beri bu sıradan düzene dahilim? Bilmiyorum. Peki, 21. yüzyılda aşık olmak, sayın okur? İnsanlar sahi mi? Aşk diye bağırın aşıklar? Afişe edilmiş mutluluk pozları? Neyin bedelini ödettikten sonra avaz avaz bağırıyor sosyal medyada aşık? Ve belki de bu koşuşturmacada hiçbirine rastlamayanlar... En sahi onlar sanırım. Bir ömür tükettiğimizde bu döneme denk geldiğimiz için mi hayıflanacağız? Yoksa hayalimizdeki insan olamadığımız için mi? Gerçekten severler mi birileri bizi, o eski filmlerdeki gibi bir ekmek bir suya tamah edebilecek yüreklilikle? Sırtımıza 3. ve 4. kanatları takacak kadar? Her

sevişinde ve her öpüşünde yerden yükseltecek kadar, güveniyle dağ yaratacak kadar? Aç ve susuz kalmış çöldeki seyyah kadar muhtacız sevgiye. Kızgınlığımız, kinimiz, eksikliğimiz ve doyumsuzluğumuz bundan değil mi? İnsan, galiba yetişkinliğe ulaştığında en çok o zaman insan oluyor; gerçek bir insan, her tavrıyla ve her hâliyle. İnsanların hayatına ekonominin yön verdiği bu acımasız dönemde, insan kalmaya ve tutduğumuz yerden düşmemeye, ölmeden bir kez aşık olmaya, o lezzetli restoranlara bir kez de olsa gittim ve yedim diyebilmek için patronumuz ne derse evet demeye mecbur olduğumuz ve burnumuzdan solduğumuz nefese paranın karar verdiği bu bahtsız dönemde yanlılara karşı ne kadar aykırıyız? Bana ne kadar mutlu olduğumu, kimden vazgeçemeyeceğimi ve ne için daha çok çalışacağımı söyleyebilir misin sevgili okurum? Tahammülsüzlüğümüzü, mutsuzluğumuzu, boyun eğişimizi ve kendimizden ödün verip başkalaşmamızı sevgi onarsın. Sen, sen ol 21. yüzyılda insan olma.

Kelebek

Cem Ateş Yıldırım

Beni başkaları öldürsün
Kendi elimle yapmam bunu
Güzel gözlerde öldürsünler,
Hemen değil peyderpey...
Yalan olduğu çok belli,
Bir türlü sonuna gelinemeyen
Cafcaflı hikayelerde öldürsünler.

Sulu sepken pek sevmem,
Ahmakıslatan hayranım...
Bahar sabahı olsun temelli...
Ne güneş yakıcılığı,
Ne buz gibi bir hava...
Orta karar olsun her şey,
Beni de kararında öldürsünler.

Tutulmayacağı bile bile verilen,
Ağdalı sözlerde öldürsünler.
Verirken ne kadar da pürüzsüz,
Ne kadar da sonsuz...
En büyük ahlaksızların bile
Zifiri kayboluşlarında,
Ayıplara kolayca göz yumulduğu
Nasıl örterse sessiz, işte öyle
Gecenin karanlığında öldürsünler.
Unutsun ölen, utanmasın dirilen!

İnsanın kendi katiline
İflah olmaz hayranlığında öldürsünler.
Hep güzel sonların umulduğu
Acı gerçeklerde öldürsünler.
Evrenin sonsuzluğunda,
İnsanoğlunun aptallığında,
Kırkıyla kuyudan çıkmayan,
Ala gülleri onulmaz yaralar açarken;
Düşmandan atılanı can yakmayan
Kanlı taşlarla öldürsünler.

Hayvanat bahçesindeki kelebek
Havalandırmaya çıkmış.
Derdini anlatmaya çalışırken,
Vurmuşlar kanatlarından sevdikleri.
Ne kadar ses getirirse kelebeğin infazı;
O kadar kimselere duyurmadan,
Sessizce hasıraltı ederek,
Demirden devlet erkleri;
Bir ömürlük tutsaklıkla öldürsünler.

Cakalarla öldürsünler,
Genç hanımlar ve onların pahalı zevkleri,
Ve genç beylerin birazı,
Bir mafya hergelesi...
Büründükleri ucuz kimlikleriyle
İçimizde ölen samimiyet.
Afralar tafralar...
Şişirilmiş bedenlerin gölgesi,
Ve onların tepesindeki
Uyuşmuş kafalarla öldürsünler.

RAF

Ekim 2020

rafdergi20@gmail.com

[raf_dergi](https://twitter.com/raf_dergi)

[raf.dergi](https://www.instagram.com/raf.dergi)